

Հավատքի աշտարակը

Դաշանելն ուզում էր, որ Քրիստոսի հանդեպ իր հավատքը լիներ մեծ և ամուր:

Գրեթե ֆիլեզալյան Քինսի
(Հիմնված է իրական պատմության վրա)
Այս պատմությունը տևել է ունեցել Ջամայկայում:

Դաշանելն օգնեց ավագ եղբորը Բջեռոցից հանել ընկույզով հացը: Այն անուշ բույր ուներ: Ապա նա լսեց դոման թակոցը: «Միսիոներներն այստեղ են», - գոչեց նրա քույրը: Դաշանելը վազեց դեպի դուռը: Նա շատ էր ուրախանում, երբ գալիս էին միսիոներները: Նա միշտ լավ զգացում էր ունենում, երբ նրանք այցելում էին: Երբեմն նրանք խաղեր էին բերում իր և ընտանիքի մյուս երեխաների համար: «Թայրելը նորից ընկույզով հաց է

պատրաստել», - ասաց Դաշանելը: Նրա եղբայրը սիրում էր ընթրիք պատրաստել միսիոներների համար: «Ես անհամբեր սպասում եմ, որ փորձեմ մի կտոր», - ասաց երեք Քուլասը: Նա և երեք Յուսակիններս էին մտել և նստել գետնին: Դաշանելը, նրա եղբայրը, քույրը և մայրը նստեցին նրանց դիմաց: «Այսօր ի՞նչ դաս ենք անելու», - հարցրեց Դաշանելը: Երեք Յուսակին հանեց բաժակներ: «Մենք կառուցելու ենք հավատքի աշտարակ: Այս բաժակներից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է մի բան, որը մենք կարող ենք անել՝ զարգացնելու Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ մեր ունեցած հավատքը»: Երեք Յուսակին սկսեց բաժակներով աշտարակ կառուցել: Դաշանելը տեսավ, որ բաժակների վրա գրված էին «աղոթք», «սուրբ գրությունների ուսումնասիրություն» և «եկեղեցի» բառերը: «Սրանք այն բոլոր բաներն են, որոնք դուք խնդրել եք մեզ անել որպես ընտանիք», - ասաց նա: «Ճիշտ է», - ասաց երեք Քուլասը: «Երբ դուք անում եք այս ամենը, դուք կառուցում եք ձեր հավատքը առ Հիսուս Քրիստոսը: Դաշանելը և նրա քույրն ու եղբայրը հերթով բաժակներով կառուցում էին իրենց աշտարակները, մինչ նրանք լսում էին դասը: Միսիոներների գնալուց հետո Դաշանելը խորհում էր նրանց ուսուցանածի շուրջ: Նա ուզում էր, որ Քրիստոսի հանդեպ իր հավատքը լիներ մեծ և ամուր, ինչպես իր կառուցած աշտարակը: Մինչ ամիսներն անցնում էին, Դաշանելը շարունակում էր ավելի շատ բան սովորել միսիոներներից ավետարանի վերաբերյալ: Նա սկսեց եկեղեցի գնալ իր ընտանիքի հետ: Նա պատկերացնում էր, որ իր հավատքի աշտարակը գնալով ավելի ու ավելի էր բարձրանում: Մի օր միսիոներների հեռանալուց հետո Դաշանելը խոսեց մայրիկի հետ: «Կարո՞ղ եմ ես մկրտվել», - հարցրեց նա: «Կստա՞հ ես, որ պատրաստ ես», - հարցրեց մայրիկը: «Այո», - ասաց Դաշանելը: «Ես ուզում եմ հետևել Հիսուսին»: «Լավ», - ասաց մայրիկը: «Եթե ցանկանում ես,

կարող ես մկրտվել»: Դաշանելի եղբայրը և քույրը նույնպես ընտրեցին մկրտվել: Մայրիկն ասաց, որ նա դեռ պատրաստ չէր մկրտվելու: Իրենց մկրտության օրը Դաշանելը, նրա քույրն ու եղբայրը հագել էին սպիտակ հագուստներ: Նրանք համբերատար սպասում էին, որ մկրտվեին: Երբ եկավ Դաշանելի հերթը, երեք Յուսակին օգնեց նրան մտնել ջուրը: Ապա նա ասաց մկրտության աղոթքը և ընկղմեց նրան ջրի մեջ: Երբ Դաշանելը դուրս եկավ ջրից, նա անդադար ժպտում էր: Նա երջանիկ էր ու մաքուր: Նա չէր ցանկանում երբևիցե մոռանալ այդ զգացումը: Դաշանելը շարունակեց անել բաներ, որոնք կամրացնեին իր հավատքն առ Հիսուս Քրիստոսը: Նա կարդում էր սուրբ գրություններն իր ընտանիքի հետ: Նա աղոթում էր Երկնային Հորը: Նա բարի գործեր էր անում ուրիշների համար: Եվ նա հիշում էր, թե ինչ էր զգացել մկրտվելիս: Նա ցանկանում էր, որ մայրիկը նույնպես ունենար այդ զգացումը: «Մամ, ինչո՞ւ դու չես մկրտվում», - մի օր հարցրեց Դաշանելը: Մայրը լուռ էր մի պահ: «Դու լավ օրինակ ես եղել ինձ համար: Իսկ այժմ ես պետք է օրինակ լինեմ քեզ համար», - ասաց նա: «Ես նույնպես ուզում եմ մկրտվել»: Մայրիկի մկրտության օրը Դաշանելը շատ ուրախ էր: Երբ մայրիկը դուրս եկավ ջրից, բոլորը ժպտում էին: Այժմ Դաշանելի ամբողջ ընտանիքը կարող էր միասին կառուցել իրենց հավատքի աշտարակը: ●